

Lindh Stabell Horten A/S
Ved Stranden 18
Box 2034
1012 København K
Att. Advokat Klavs V. Gravesen

Dato: 13. maj 2003
Kontor: 2. kommunekontor
J. nr.: 2003-2220/101-16

Sagsbeh.: CEK

Ved brev af 17. april 2000 klagede Storkøbenhavns Samvirkende Handelsforeninger til indenrigsministeren (nu indenrigs- og sundhedsministeren) over Københavns Borgerrepræsentations beslutning om højere betaling for erhvervslivet end for beboere for dispensation fra en begrænsning i adgangen til at parkere ud over to timer i de københavnske brokvarterer.

Indenrigs- og Sundhedsministeriet udtalte sig vedrørende sagen i brev af 8. april 2003.

Indenrigs- og Sundhedsministeriet tog i udtalelsen bl.a. stilling til, hvorvidt Københavns Kommune havde handlet i overensstemmelse med lovgivningen ved på privatretligt grundlag at indgå aftaler om private fællesvejes tilslutning til parkeringsordningen, der administreres af kommunen. Indenrigs- og Sundhedsministeriet tilkendegav i den forbindelse, at det efter ministeriets opfattelse ikke kunne anses for lovligt, at Københavns Kommune på privatretligt grundlag havde indgået aftaler til varetagelse af formål, der er omfattet af den lovgivning, der gælder for reguleringen af færdselsmæssige foranstaltninger på private fællesveje.

Indenrigs- og Sundhedsministeriet underrettede Københavns Borgerrepræsentation om ministeriets retsopfattelse. Indenrigs- og Sundhedsministeriet anmodede endvidere om at modtage underretning om, hvad der videre foretages i sagen.

Indenrigs- og Sundhedsministeriet tog ikke stilling til spørgsmålet om muligheden for at opkræve parkeringsafgifter ved overtrædelse af de fastsatte parkeringsbegrænsninger (parkeringsbøder) i ministeriets udtalelse af 8. april 2003.

Ministeriets udtalelse indebærer imidlertid, at grundlaget for kommunens opkrævning af parkeringsafgifter ikke var til stede, da det er en betingelse for at opkræve parkerings-

afgifter, at de parkeringsrestriktioner, afgifterne skal håndhæve, er indført med hjemmel i færdselsloven.

I forlængelse af Indenrigs- og Sundhedsministeriets udtalelse har Lindh Stabell Horten A/S på vegne af Københavns Kommune i brev af 15. april 2003 (j.nr. KVG112056) rettet henvendelse til Indenrigs- og Sundhedsministeriet vedrørende kommunens indførelse af parkeringsbegrænsninger på de private fællesveje. Lindh Stabell Horten har i den forbindelse anført, at Københavns Kommune retteligt har fastsat parkeringsbegrænsningerne på de private fællesveje med hjemmel i færdselslovens § 92 og § 44 i lov om private fællesveje. Det er endvidere anført, at kommunen har benyttet den samme afmærkning på de private fællesveje som på de offentlige veje, og at politiet har givet samtykke hertil. Disse oplysninger er bekræftet i brev af 14. april 2003 fra Københavns Politi til Københavns Kommune, der er fremsendt som bilag til henvendelsen. Lindh Stabell Horten finder på denne baggrund, at kommunens parkeringskontrolør, Parkering • København, lovligt kan varetage kontrol med overholdelsen af den tidsbegrænsede parkering på de private fællesveje. Lindh Stabell Horten oplyser, at man senere vil vende tilbage til spørgsmålet om lovligheden af opkrævningen af betaling for beboerlicenser og erhvervslicenser.

I den anledning skal Indenrigs- og Sundhedsministeriet udtale følgende:

1. Som anført i ministeriets udtalelse af 8. april 2003 følger det af § 44, stk. 1, i lov om private fællesveje og dens forarbejder, at kommunen som vejmyndighed med politiets samtykke har mulighed for at foretage færdselsmæssige foranstaltninger på de private fællesveje med henblik på at begrænse færdselen på vejen.

Indenrigs- og Sundhedsministeriet finder som anført i ministeriets udtalelse af 8. april 2003 i overensstemmelse med Trafikministeriets udtalelse i sagen, at fastsættelse af begrænsninger i adgangen til at parkere må anses som en færdselsmæssig foranstaltning med henblik på at begrænse færdselen på vejen, jf. § 44 i lov om private fællesveje. En generel tidsbegrænsning for adgangen til at parkere i bestemte timer på dagen må efter ministeriets opfattelse anses som en sådan færdselsmæssig foranstaltning.

Bestemmelsen i § 44 i lov om private fællesveje supplerer bestemmelsen i § 92, stk. 1, i færdselsloven, hvorefter vejbestyrelsen og politiet tillige gives adgang til at træffe færdselsmæssige bestemmelser, som indvirker på private vejes udnyttelse eller indretning.

Det er på den baggrund som anført i ministeriets udtalelse af 8. april 2003 Indenrigs- og Sundhedsministeriets opfattelse – som anført af Trafikministeriet i udtalelse af 19. december 2000 - at Københavns Kommune som vejmyndighed har hjemmel til enten

med samtykke fra politiet at træffe beslutning om at indføre begrænsninger i adgangen til at parkere, f.eks. i form af tidsbegrænset parkeringsadgang, på de private fællesveje i brokvartererne eller til at give samtykke til et forslag hertil fra de private vejere.

Ministeriet måtte dog forstå det sådan, at parkeringsordningen i de københavnske brokvarterer ikke var indført med hjemmel i lov om private fællesveje og færdselsloven, da Lindh Stabell Hortens brev af 4. januar 2001 til Indenrigsministeriet for så vidt angår de faktiske forhold vedrørende grundlaget for parkeringsordningen var affattet således:

"Parkeringsordningen på de private fællesveje er *ikke* gennemført – eller søgt gennemført – med hjemmel i lov om private fællesveje eller færdselsloven, men derimod på privatretligt grundlag."

Lindh Stabell Horten har i brev af 15. april 2003 til ministeriet oplyst, at Københavns Kommune retteligt har fastsat parkeringsrestriktionerne på de private fællesveje med hjemmel i færdselslovens § 92 og § 44 i lov om private fællesveje. Det er endvidere anført, at kommunen anvender den samme afmærkning på de private fællesveje som på de offentlige veje, og at politiet har givet samtykke hertil. Disse oplysninger er bekræftet i brev af 14. april 2003 fra Københavns Politi til Københavns Kommune, der er fremsendt som bilag.

Indenrigs- og Sundhedsministeriet må på baggrund af de nu foreliggende oplysninger lægge til grund, at Københavns Kommune med hjemmel i færdselslovens § 92 og i § 44, stk. 1, i lov om private fællesveje har indført de omhandlede parkeringsbegrænsninger på visse private fællesveje med politiets samtykke. Det fremgår endvidere, at kommunen på de private fællesveje – som på de offentlige veje – har anvendt vejafmærkning i henhold til vejafmærkningsbekendtgørelsen med politiets samtykke.

2. Indenrigs- og Sundhedsministeriet er imidlertid som anført i ministeriets udtalelse af 8. april 2003 fortsat af den opfattelse, at Københavns Kommune ikke lovligt har kunnet opkræve betaling for parkering på de private fællesveje, dvs. betaling for beboerlicenser, erhvervslicenser samt dagbilletter. Indenrigs- og Sundhedsministeriet skal her ved bl.a. henvise til, at hverken færdselsloven eller lov om private fællesveje indeholder bestemmelser, der giver kommunen adgang til at træffe beslutning om selv at opkræve betaling for parkering på private fællesveje, at kommunens opkrævning af parkering for så vidt angår såvel erhvervslicenser som beboerlicenser og dagbilletter vil kræve lov hjemmel, og at det ikke kan anses for lovligt, at Københavns Kommune på privatretligt grundlag har indgået aftaler til varetagelse af formål, der er omfattet af den lovgivning, der gælder for reguleringen af færdselsmæssige foranstaltninger på private fællesveje.

3. For så vidt angår spørgsmålet om, hvorvidt Københavns Kommunes parkeringskontrollører lovligt vil kunne opkræve parkeringsafgifter (parkeringsbøder) på de private fællesveje ved overtrædelse af de fastsatte parkeringsbegrænsninger, skal Indenrigs- og Sundhedsministeriet efter drøftelse med Justitsministeriet, hvorunder færdselsloven henhører, bemærke, at der alene kan pålægges parkeringsafgifter på private fællesveje i medfør af færdselsloven i tilfælde, hvor der på en privat fællesvej anvendes godkendt afmærkning, jf. færdselslovens § 97, jf. § 121, stk. 1, nr. 5.

Færdselslovens §§ 95, 97, 121 og 122 a er affattet således:

”§ 95. Trafikministeren fastsætter bestemmelser om udformningen og betydningen af:

- 1) Færdselstavler,
- 2) Afmærkning på kørebanen,
- 3) Signalanlæg og
- 4) Anden afmærkning eller indretning på eller ved vej til regulering af eller til vejledning for færdslen.

Stk. 2. Færdselsreglerne kan fraviges ved afmærkning efter stk. 1.

Stk. 3. Trafikministeren fastsætter endvidere bestemmelser om anvendelsen af afmærkningen i stk. 1, herunder om indhentelse af samtykke fra politiet.

Stk. 5. Trafikministeren kan bestemme, at tekniske regler og normer vedrørende afmærkning udarbejdes i forbindelse med de af trafikministeren fastsatte vejregler.

§ 97. Anvendelse af den afmærkning, der er nævnt i § 95, på eller ved en privat fællesvej omfattet af afsnit I, III og IV i lov om private fællesveje, jf. lovens § 13, stk. 1 og 2, kræver godkendelse. Såfremt der ved afmærkningen indføres færdselsmæssige bestemmelser omfattet af §§ 92 og 92 a, meddeles godkendelsen efter reglerne i de nævnte bestemmelser. Anden afmærkning godkendes af vejmyndigheden.

Stk. 2. Anvendelse af den afmærkning, der er nævnt i § 95, på andre private fællesveje end de i stk. 1 nævnte og på private veje og broer kræver politiets samtykke. Politiet kan, hvor det skønnes fornødent, forlange, at sådan afmærkning tilvejebringes og bekostes af vej- eller broejeren. Politiet kan, hvor færdselsmæssige grunde taler herfor, kræve, at afmærkning på disse veje og broer, der ikke er i overensstemmelse med de forskrifter, der udfærdiges i medfør af § 95, stk. 1, fjernes.

Stk. 3. Såfremt en vej- eller broejer, der er berettiget til uden tilladelse efter § 44, stk. 3, i lov om private fællesveje at forbyde visse arter af færdsel, ønsker at gennemføre et sådant forbud ved opsætning af bomme eller på anden tilsvarende måde, skal politiets godkendelse forinden indhentes. Politiet kan påbyde særlig afmærkning eller belysning af afspærringen, hvis den kan være til fare for færdslen.

§ 121. Politiet kan pålægge en afgift for overtrædelse af:

- 1) ...
- 2) ...
- 3) ...
- 4) ...
- 5) standsnings- eller parkeringsforbud, der angives ved afmærkning,
- 6) ...
- 7) ...
- 8) ...
- 9) ...

Stk. 2. Afgørelse om pålæggelse af afgift kan ikke indbringes for højere administrativ myndighed. Afgiften tilfalder statskassen.

...

§ 122 a. Trafikministeren kan bestemme, at kontrollen med overholdelsen af de bestemmelser der nævnes i § 121, stk. 1, helt eller delvis overlades til kommunalbestyrelsen. Trafikministeren fastsætter nærmere regler om den kommunale parkeringskontrols virksomhed.

Stk. 2. Parkeringsafgift pålagt i medfør af stk. 1 fordeles efter trafikministerens nærmere bestemmelser mellem staten og den kommune, der udfører kontrollen. Reglerne i § 121, stk. 2, 1. pkt., og stk. 3-5, finder tilsvarende anvendelse.”

Det følger således af færdselsloven, at hvis der på en privat fællesvej anvendes godkendt afmærkning, kan der i disse tilfælde også opkræves parkeringsafgifter i tilfælde af overtrædelse af et standsnings- eller parkeringsforbud, der er angivet ved en sådan afmærkning, jf. færdselslovens § 121, stk. 1, nr. 5.

Parkeringsafgifter, der opkræves i medfør af færdselslovens § 121, stk. 1, nr. 5, hører i henhold til § 1 i bekendtgørelse nr. 830 af 26. november 1998 om kommunal parkeringskontrol til de afgifter, der kan opkræves af kommunale parkeringskontrollører, jf. færdselslovens § 122 a, stk. 1. Indtægterne fra parkeringskontrollen fordeles mellem staten og den kommune, der udfører kontrollen, jf. § 5 i bekendtgørelse om kommunal parkeringskontrol.

Indenrigs- og Sundhedsministeriet er på denne baggrund enig med Lindh Stabell Horten i, at København Kommunes parkeringskontrollører på det foreliggende grundlag vil være berettigede til at opkræve afgifter i henhold til § 121, stk. 1, nr. 5, i færdselsloven i forbindelse med tilsidesættelse af parkeringsbegrænsninger på de private fællesveje.

Indenrigs- og Sundhedsministeriet foretager herefter ikke videre vedrørende denne del af sagen.

Ministeriet har noteret sig, at Københavns Kommune ved Lindh Stabell Horten senere vil vende tilbage til spørgsmålet om lovligheden af Københavns Kommunes opkrævning af betaling for bl.a. beboerlicenser og erhvervslicenser.

Kopi af dette brev er sendt til Københavns Borgerrepræsentation, Storkøbenhavns Samvirkende Handelsforeninger, Trafikministeriet og Justitsministeriet.

Med venlig hilsen

Pernille Christensen